

Diez vai Dombrovska „Vienotība” ir tā pati Straujumas „Vienotība”. Elīta Dreimane, kas bija ļoti laba biroja vadītāja Dombrovska valdībā finansiāli un stratēģiski sarežģītājā 2011. gadā, kļuvusi gauži neuzticama Straujumas valdībai 2015. gadā. Un pierādījumu šai neuzticamībai atradis Satversmes aizsardzības birojs, kurš augstāko pielaidi Dreimanei sniedzis jau kopš 2003. gada, kad viņa kļuva par Valsts kancelejas direktora vietnieci.

Pērn Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumā tika kritizēta Latvijā pastāvošā kārtība, kādā izsniedz pielaides valsts noslēpumam. Tika kritizēta gan Satversmes aizsardzības biroja procesuālā pielaides izsniegšanas kārtība, gan vēlākā pārsūdzības kārtība ģenerālprokuroram. Īpaši tika uzsvērts, ka ne SAB, ne ģenerālprokurors nenodrošina personas tiesības aizstāvēt savas tiesības un nostāda personu neaizsargātā stāvoklī salīdzinājumā ar valsti.

Pielaižu sistēmas absurds izpaužas faktā, ka pašai personai nav tiesību uzziņāt iemeslus, kāpēc pielaiide tiek noņemta. Nezinot SAB argumentus, ir neiespējami kvalificēti uzrakstīt pārsūdzību ģenerālprokuroram. Un beigu beigās – ģenerālprokuroram nav tiesību sniegt informāciju personai, kāpēc viņš ir atstājis SAB lēmumu spēkā. Rezultātā amatpersona tiek vienkārši „deletēta”. Ne SAB, ne ģenerālprokuroram nav pienākuma paskaidrot personai – kāpēc pielaiide nav izsniegta.

Patiesībā man nūdien nav skaidrs – kā SAB izsniedza pielaidi Guntim Belēvičam, kas ir patiesess esošās sistēmas apdraudējums – viņš strādā, viņam ir viedoklis un viņš ir enerģisks. Viņš ir tik atšķirīgs no „Vienotības” ministriem, ka viņu vajadzēja dabūt prom no „pīļu dīķa”. SAB centās, bet kaut kas nesanāca, Belēvičs pielaidi saņēma.

Sliktāk iet Elītai Dreimanei, kura pielaidi saņēma, saņēma, saņēma, līdz nesaņēma. Tautai interesanti, žurnālistiem aktuāli, pārējiem garlaicīgi. Ja vien šajā stāstā nebūtu parādījusies kāda īpaša nianse – „strādnieku vēstule biedram Leņīnam”, „biedra Kalnbērziņa lūgums biedram Staļīnam uzņemt Latviju brīvo padomju republiku saimē”, „Krimas Augstākās padomes deputāta Aleksandra Turčinova vēstule Vladimīram Putinam ar lūgumu pievienot Krimu Krievijai” un beidzot vienkārša latviešu tautas pārstāvja „Romualda Vonsoviča vēstule Laimdotai Straujumai

par valsts interesēm kaitējošām Valsts kancelejas direktores E. Dreimanes darbībām”.

Nu kaut kur taču esam to redzējuši – sākumā uzvedinoša vēstule, tad uzdevums izpildei un beidzot projekta realizācija. Un, ja vienā pusē nostājas advokāts Vansovičs, premjere Straujuma un Satversmes aizsardzības biroja šefs Maizītis, kas nu ies aizstāvēt kādu ierēdni. Visiem skaidrs – neuzticama.

Man tomēr kāds jautājums – kas segs Elitas Dreimanes atbrīvošanas izmaksas, kas apmaksās zaudētās Eiropas Cilvēktiesību tiesas izdevumus un piesprietās kompensācijas – mēs kopā kā nodokļu maksātāji vai tie daži, kam bija vēlams MK kancelejas vadītāju atlaist? Un otrs jautājums – kurš ir tas, kam „godīga konkursa” kārtībā sagādāts Valsts kancelejas priekšnieka krēsls. To, ka shēmā tas paredzēts iepriekš, nav grūti izlasīt starp rindām advokāta Vansoviča vēstulē.

Pēteris Apinis, ārsts